

Druga nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2013.

Zoran Pongrašić

TICALOVA PUTOVANJA

Lutkarski igrokaz

Likovi:

TICALO BIVŠI MRAV

ČETRNAEST TATA RADNIKA

MAMA KRALJICA

PRVI MRAV I DRUGI MRAV

SLON ZVANI SLON

KORNJAČA GABRIJELA

TRI PRASETA

ČOPOR VUKOVA SRĐANA

SEDAM KOZLIĆA

KLOPOMRAV

SUVA LJURKA

PROLJEĆE / JESEN / ZIMA / LJETO

(Dva mrava vojnika sjede ispred mravinjaka.)

PRVI MRAV: Dosadno mi je!

(Drugi Mrav šuti.)

PRVI MRAV: Zaspao ću od dosade!

(Drugi Mrav šuti.)

PRVI MRAV: Ispričaj mi neku priču, da ne poludim od dosade.

DRUGI MRAV: Ti si dosadan, a ne dosada!

PRVI MRAV: Kad barem ne bih bio mrav!

DRUGI MRAV: Ma nemoj! Što bi onda?

PRVI MRAV: Putovao bih po svijetu, eto što bih!

DRUGI MRAV: Ah! Isti si kao Ticalo!

PRVI MRAV: Koji Ticalo? U našem mravinjaku ih ima barem sto pedeset s tim imenom! Koji od njih, ha?

DRUGI MRAV: Evo, ovaj!

PRVA SLIKA

(Ticalo, Mama Kraljica i četrnaest tata radnika.)

(Mravinjak, četrnaest tata mrava kopa, nosi, gura, prevrće, skuplja mrvičice, sjemenčice i ostale čice. Mama Kraljica leži s gomilom ličinki oko sebe. Ispred svih, s knjigom u ruci, sjedi Ticalo.)

TICALO (*publici*): Zdravo!... Ja se zovem Ticalo. Imam četrnaest tata i samo jednu mamu, ali je ona zato kraljica. Tate su uglavnom kopači, nosači, gurači, prevrtači i vucitelji, jedan od njih je kuhar, a jedan skladištar. Jedan je čak vojnik, ali bivši, jer je u mirovini pa mu više ne dopuštaju da odlazi u ratove. Kada odrastem, volio bih biti kraljica, no kako sad stvari stoje...

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Kako sada stvari stoje, od toga neće biti ništa.

TICALO: A zašto, ako smijem znati?

MAMA KRALJICA: Zato, Tici, što si ti muško!

TICALO: Pa što onda?

DRUGI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Pa ništa. Osim što kraljica mora biti žensko!

TICALO: Ma nemoj! A gdje to piše?

TREĆI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Nigdje, ali je tako.

TICALO: A zašto je to tako?

ČETVRTI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Zato što je oduvijek bilo tako i nikad nije bilo da nije tako bilo, i nikad neće biti da tako neće biti, jer i ne može biti da tako ne bude! Tako i nikako drukčije!

(Jedan od četrnaest tata radnika prolazi pokraj Ticala gurajući pred sobom sjemenčicu.)

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Uči sine, uči, jer samo ćeš tako uspjeti u životu.

(Ticalo gleda jednog od četrnaest tata radnika.)

TICALO: A jesi li ti, tatice, učio, učio?

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Naravno da jesam!

TICALO: I zato si uspio u životu, ha?

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Da, da. Tako je, tako je. Zato sam uspio u životu, zato. Zato sad skupljam sjemenčice, grančice, mrvičice i ostale čice.

TICALO: Aha...

(Ticalo promatra četrnaest tata radnika kako rade.)

TICALO: Ali ja ne volim skupljati sjemenčice, grančice, mrvičice i ostale čice, jer mi to ide na živce!!!

(Četrnaest tata radnika u šoku prestaje na trenutak raditi.)

ČETRNAEST TATA RADNIKA: Haaaaaaa!

MAMA KRALJICA: Hajde, na posao, dečki!

(Četrnaest tata radnika nastavlja raditi.)

TICALO (publici): Zašto je svijet tako velik, ako sam ja stalno u ovom mravinjaku? I zašto na svijetu postoji toliko drugih bića, ako ja cijeli svoj život moram biti samo običan mrav? Kako bi bilo kad bih ja bio netko drugi? Tako je! To je pravo rješenje. Ne želim više biti mrav. Postat ću netko drugi!!!

(Ticalo zatvara knjigu i odlazi s pozornice.)

(Dva mrava.)

DRUGI MRAV: I tako je Ticalo ostavio mravinjak i sve mrave u njemu i krenuo u veliki svijet.

TICALO (off): Evo me, veliki svijete. Dolaziiiiim!

DRUGI MRAV: Putovao je dugo, dugo, a onda se pred njim stvorila – planina.

DRUGA SLIKA

(Ticalo i slon zvani Slon.)

(Ticalo stoji u podnožju planine, koja je zapravo slonova guza.)

TICALO: Au! Kolika li je ova planina!

(Ticalo se pokušava popeti slonu na guzu. Slon se pomakne. Usput se smijulji jer

ga Ticalova ticala škakljaju. Ticalo padne. Ponovno se pokušava popeti. Slon se pomakne. Ticalo padne. Slon okrene glavu prema Ticalu.)

SLON ZVANI SLON: A?

TICALO: A?

SLON ZVANI SLON: Tko si ti?

TICALO: Nisam znao da planine govore.

SLON ZVANI SLON: Nisam ja planina. Ja sam slon. To jest Slon. Jer to mi je i ime i zanimanje. A tko si ti?

TICALO: Ja sam Ticalo. Do sada sam bio mrav. A sada... Sada i ja želim biti slon!

(Slon zagleda Ticala.)

SLON ZVANI SLON: Hm, hm. Nekako si mi kržljiv.

TICALO: Ja kržljiv?!

SLON ZVANI SLON: I sitan.

TICALO: Ja sitan?!

SLON ZVANI SLON: I slab.

TICALO: Ja slab?!

SLON ZVANI SLON: Preslab za jednog slona. Čak i bolesnog.

TICALO: To uopće nije istina!!! Ja mogu podignuti teret sedam puta veći od mene. Vidi ovo!

(Ticalo uzima veliku sjemenčicu s poda o podigne je visoko iznad glave. To učini kao što profesionalni dizači utega dižu utege od tristo kilograma.)

SLON ZVANI SLON: Uau! Bravo! Ja tako nešto ne bih mogao učiniti.

TICALO: Eto vidiš!

(Ticalo vraća sjemenčicu na pod.)

TICALO: A sad me nauči da budem slon. Hoćeš li, slone Slone? Molim te!

SLON ZVANI SLON: A dobro, kad si baš navalio.

TICALO: Hura!

(Song Ticala i slona zvanog Slon.)

Kad pomisliš: gle, planina
Nije nego je slonina
Četri debla ispod trupa
Sve se trese kada stupa

Ali slonova ima raznih
Pa i manjih, poput, hm, mrava
Nije važno koliki si
Važno da je surla prava

TICALO: A čime se zapravo slonovi bave?

SLON ZVANI SLON: Slonovi se bave...

(Slon razmišlja.)

SLON ZVANI SLON: Slonovi se bave...

(Slon se sjeti pa glasno zatrubi kroz surlu.)

SLON ZVANI SLON: ...Trubljenjem! Dakle, ako želiš biti slon, moraš naučiti kako se trubi.

(Slon trubi.)

SLON ZVANI SLON: Hajde, probaj sada ti.

(Ticalo pokušava trubiti, što zvuči prilično jadno i neuspješno.)

TICALO: Pff! Pff! Pfffffff!

TICALO: Jel bilo dobro?

SLON ZVANI SLON: Pa... hm... kako bih rekao... Ti zaista dobro pušeš, ali mislim da ti nešto nedostaje.

TICALO: Pff! Pff! Pfffffff!

SLON ZVANI SLON: Možda bi za početak trebao nabaviti jednu surlu?

TICALO: Aha. Dobro. A gdje da je nabavim?

SLON ZVANI SLON: Da ti pravo kažem, nemam pojma.

TICALO: A gdje si ti svoju nabavio?

SLON ZVANI SLON: Ne sjećam se više. Mislim da sam je dobio dok sam još bio sasvim mali.

TICALO (*na rubu suza*): I što ću sada?

SLON ZVANI SLON: Hajde, hajde, ništa se ti ne brini. Još si dovoljno malen da dobiješ i ti svoju surlu. Moraš samo otići tamo gdje ih dijele.

TICALO: Odlična ideja! Idem odmah! A kad se vratim, trubit ćemo skupa! Dogovoreno?

SLON ZVANI SLON: Dogovoreno!

(Slon zvani Slon trubi dok Ticalo odlazi.)

(Dva mrava.)

PRVI MRAV: I tako je Ticalo odlučio nabaviti surlu?

DRUGI MRAV: Da. Tražio ju je i tražio...

(Ticalo hoda po pozornici, traži surlu.)

TICALO: Surlo, gdje si? Surlo, javi se!

DRUGI MRAV: ... Gledao je lijevo i gledao desno...

TICALO: Lijevo – ništa! Desno – ništa!

DRUGI MRAV: Kad odjednom...

PRVI MRAV: Surla?

DRUGI MRAV: Ne.

PRVI MRAV: Nego?

(Ticalo, ne gledajući kamo ide, udari u kornjačin oklop.)

DRUGI MRAV: Boink!

PRVI MRAV: Boink?

TREĆA SLIKA

(Ticalo i kornjača Gabrijela.)

(Ticalo stoji ispred kornjačina oklopa na koji je svom snagom naletio.)

TICALO: Au!

(Ticalo se drži za glavu.)

TICALO: Joj, pa to boli!

KORNJAČA GABRIJELA: Tko to kuca?

TICALO: To sam ja. Čelom.

(Kornjačina glava i noge izlaze iz oklopa.)

KORNJAČA GABRIJELA: Pa zar ti ne znaš da se kuca rukama?

TICALO: Ma znam, samo sam... Nije važno. A tko si ti?

KORNJAČA GABRIJELA: Ja sam Gabrijela. Inače sam kornjača. A tko si ti?

TICALO: JA sam Ticalo. A inače sam... Ja sam slon!

(Kornjača Gabrijela zagleda Ticala.)

KORNJAČA GABRIJELA: Hm, hm, a jesi li ti siguran da si slon? Znaš, nekako si mi sitan, kržljiv i preslab za jednog slona. Čak i bolesnog.

TICALO: Zar ćemo se sada vrijeđati?

KORNJAČA GABRIJELA: Htjela sam samo reći da meni više nalikuješ na mrava.

TICALO: Pa, možda sam jednom davno i bio mrav, ali sada sam odlučio biti slon i gotovo! Nego, znaš li ti gdje bih mogao nabaviti jednu surlu, ha? Užasno mi je potrebna!

KORNJAČA GABRIJELA: Hm, hm, čini mi se da ne znam.

TICALO: Šteta.... Ništa onda, odoh ja!

KORNJAČA GABRIJELA: Čekaj malo, mali. A zašto si odlučio biti baš slon?

TICALO: Zato što slonovi nisu ni mali ni kržljivi ni sitni kao mravi nego su veliki i golemi i ogromni kao... Kao... Kao slonovi. I zato što znaju trubiti!

KORNJAČA GABRIJELA: Hm, hm. A voliš li ti puno jesti?

TICALO: Pa baš i ne volim. A zašto pitaš?

KORNJAČA GABRIJELA: Zato što slonovi moraju puno jesti. Upravo zato što su toliko veliki. Treba im užasno puno hrane. Oni ništa drugo i ne rade, osim što jedu. Non-stop.

TICALO: Non-stop?

KORNJAČA GABRIJELA: Non-stop! I uopće nemaju puno vremena za trubljenje.

TICALO: Au! Pa ja to nisam znao!

KORNJAČA GABRIJELA: A nemaju vremena niti za spavanje!

TICALO: Au! Pa ja ni to nisam znao!

KORNJAČA GABRIJELA: E pa sad znaš!

TICALO: A kornjače?

KORNJAČA GABRIJELA: Kornjače spavaju koliko god žele!

TICALO: A trebaju li i kornjačama surle?

KORNJAČA GABRIJELA: A vidiš li ti na meni neku surlu?

(Ticalo zagleda kornjaču Gabrijelu.)

TICALO: Možda si je skrila u oklop?

KORNJAČA GABRIJELA: Nisam, časna riječ.

TICALO: Hm. Možda bih umjesto slona mogao postati kornjača.

KORNJAČA GABRIJELA: Ja obožavam biti kornjača.

TICALO: A ja ne volim puno jesti, ali zato obožavam spavati koliko god mi se prohtije.

KORNJAČA GABRIJELA: I ja isto.

TICALO: Samo ne znam gdje da si nabavim oklop!

KORNJAČA GABRIJELA: Za početak možeš spavati kod mene.

TICALO: Odlično! Kad počinjemo?

KORNJAČA GABRIJELA: Ako želiš, možemo odmah.

(Ticalo ulazi u oklop kornjače Gabrijele.)

(Song Ticala i kornjače Gabrijele.)

Ako ti je oklop prostran
A i dobre volje imaš
Dosadno ti nikad nije
Jer pod njega goste primaš

Baš je super imat oklop
Pa se zavući unutra
I ne morat radit ništa
Osim spavat' sve do sutra

(Ticalo i kornjača Gabrieljela spavaju.)

(Dva mrava.)

DRUGI MRAV: I tako su kornjače Gabrieljela i Ticalo počele spavati koliko su god željele.

(Čuje se hrkanje iz Gabrieljeline oklopa.)

DRUGI MRAV: I sve bi bilo u redu da su im želje bile jednako dugačke.

PRVI MRAV: Zar nisu?

DRUGI MRAV: Nimalo. Gabrieljeline želja za spavanjem bila je puuuuuuno dulja od Ticalove.

(Ticalo odlazi iz oklopa. I dalje se čuje Gabrieljeline hrkanje.)

TICALO: Spavanje je dosadno!... Gabrieljela!

(Gabrijela hrče.)

TICALO: Spavanje je najobičnije gubljenje vremena!... Gabrieljela, probudi se!

(Gabrijela hrče.)

TICALO: Gabrieljela!... Hm. Mislim da nemam želju prespavati baš cijeli svoj život!

(Gabrijela hrče. Ticalo odlazi.)

(Dva mrava.)

(Huk vjetra. Lišće leti po pozornici.)

PRVI MRAV: Gle, vjetar puše!

(Lišće leti.)

PRVI MRAV: Gle, lišće šušti!

(Kiša pada.)

PRVI MRAV: Gle, kiša pljušti!

DRUGI MRAV: Dolazi – jesen.

(Prolazi jesen s kišobranom u jednoj i gumenim čizmama u drugoj ruci.)

ČETVRTA SLIKA

(Ticalo i tri praseta.)

(Ticalo dolazi na pozornicu. Na nogama ima gumene čizme. Tri praseta su skrivena u blatu. Kap kiše padne na Ticalo – TOINK!)

TICALO: Mrzim kišu!

(TOINK, TOINK.)

TICALO: Mrzim kišu!

(TOINK. TOINK. TOINK.)

TICALO: Mrzim kišu! Mrzim kišu!! Mrzim kišu!!!

TRI PRASETA: GROKT, GROKT, GROKT.

TICALO: Kakva čudna jeka!

TRI PRASETA: Grokt!

TICALO: I ne samo da je čudna, nego je i na stranom jeziku!

TRI PRASETA: Grokt, grokt!

TICALO: I ne samo da je čudna i na stranom jeziku nego se javlja i kad ništa ne kažem. Baš neobično. Vrlo, vrlo i veoma neobično.

TRI PRASETA: Grokt! Šljapk! Grokt! Muljk!

TICALO: Hej, pa ova jeka zna brbljati čak i sama od sebe, a i čuje se sve bliže i bliže!

(Ticalo se približava blatu u kojem se sakrivaju tri praseta.)

TRI PRASETA: Grokt! Šljapk! Grokt! Muljk!

TICALO: Kako zanimljivo! Do sada nisam pojma imao da se jeka može čak i VIDJETI!

(Iz blata izvire tri praseće glave koje se zabalje u Ticala.)

TICALO: Nisam pojma imao da jeka ovako izgleda. Zdravo, jeko!

TRI PRASETA: Nismo mi nikakva jeka. Mi smo tri praseta. Grokt!

TICALO: ONA tri praseta iz priče?

TRI PRASETA: Iz koje priče?

TICALO: Pa iz one o tri praseta.

TRI PRASETA: Grokt!

PRVO PRASE: Neeeeee. Mi nismo iz priče. Grokt!

DRUGO PRASE: Mi smo iz ove blatne bare. Grokt!

TREĆE PRASE: Ili, ako ti je tako draže, iz ove bare pune blata. Grokt!

TICALO: Znači, nemate ni kuću od slame, ni kuću od pruća, a ni kuću od cigle?

TRI PRASETA: Nemamo!

TICALO: Znači, neću se moći skloniti od ove kiše ni pod kakav krov?

TRI PRASETA: Nećeš. Grokt!

PRVO PRASE: Nama krov i ne treba, jer imamo blato!

DRUGO PRASE: A dok smo u blatu, kiša nam uopće ne smeta.

TREĆE PRASE: Šteta što i ti nisi prase, jer da jesi, vidio bi kako je to lijepo!

TRI PRASETA: Grokt!

TICALO: Da budem prase?!? ... A zašto ne?.. Ja JESAM prase!!!

(Ticalo se zatrči i bućne u blato među prašćice.)

TRI PRASETA: A kakvo si ti to prase?

TICALO: Četvrto!

(Ticalo i tri praseta uživaju u blatu.)

(Song Ticala i tri praseta.)

Ako zbilja mrziš kišu
Ima jedna dobra fora
Ne treba ti kišobrana
A ni stambenog komfora

Dovoljna je jedna bara
I tri prljava drugara
Tri praseta blatu vična
Jedno drugom naskroz slična

Jedan Jura, Mate, Pišta
A četvrto ti si prase
Ne treba ti više ništa
Tako živjet stvarno da se

(Dva mrava.)

DRUGI MRAV: I tako je Ticalo bivši mrav neko vrijeme uspio biti netko drugi. Bio je prase i bilo mu je baš lijepo. Ali onda je došla zima...

(Na pozornicu dolazi zima u pernatoj jakni, s kapom, rukavicama i šalom.)

ZIMA: Dobar dan!

PRVI MRAV: Dobar dan.

DRUGI MRAV: ...Iako je nitko nije zvao, i iako je zaledila sve živo pa tako i baru.

(Zima leđi sve oko sebe. Iz bare izviruju tri zaledjena repića u obliku kovrče. Ticalo izlazi iz bare cvokoćući.)

TICALO: I hajde se ti sada brčkaj i budi prase kad ne ide. Ne ide i točka.

DRUGI MRAV: I tako Ticao bivši mrav postane Ticalo bivše prase, pa opet, htio ne htio, običan mrav.

(Zima obavije šal oko Ticalova vrata, stavi mu vunenu kapu ma glavu i ode.)

PETA SLIKA

(Ticalo i čopor vukova.)

(Ticalo je ponovno sam na pozornici. Oko njega je sve bijelo.)

TICALO CVOKOĆE: C,c,c,c,c. S-sada b-bi bilo naj-jbolje da p-postanem neka z-z-zimska životinja. C,c,c. N-neka s k-krznom. N-neka kojoj je t-t-toplo i usred z-z-zime. C,c,c.

ČOPOR VUKOVA: Auuuuuuuuuuuu!

(Ticala okruži čopor vukova.)

TICALO: A-auuuuuuuu! J-jadan j-ja! A-auuuu! S-sad sam g-g-g-gotov!

(Ticalo pokušava pobjeći.)

PRVI VUK: Hej, mali, stani!

DRUGI VUK: Ne boj se!

TREĆI VUK: Nećemo ti ništa!

TICALO: Aha, baš! Znam ja vas v-vukove. Jedan vaš je progutao š-š-šest od sedam kozlića. A jedan drugi vaš je progutao C-Crvenkapicu skupa s bakom, njezinim naočalama i krevetom.

PRVI VUK: Hej, mali, sad si stvarno pretjerao!

DRUGI VUK: Naročito ovo s krevetom.

TREĆI VUK: Hajde ti progutaj krevet ako si frajer!

TICALO: Nisam ja nikakav frajer, ja sam Ticalo bivši mrav. I Ticalo bivši slon. I Ticalo bivša kornjača. I Ticalo bivše prase.

PRVI VUK: A ja sam Srđan, bivši, sadašnji i budući vuk. A i ovi oko mene su također Srđani.

TICALO: Svi?!

DRUGI VUK: Svi do jednog!

TICALO: Kako to?

TREĆI VUK: Jednostavno. Nama vukovima ne da se izmišljati imena, pa koje nam

prvo padne na pamet, to damo svima u čoporu. A prvo smo se dosjetili imena Srđan.

TICALO: Aha... I, kažete, vi vukovi i niste baš toliko zli kao što se priča u pričama?

PRVI VUK: Mi zli?

DRUGI VUK: To su najobičnije laži!

TREĆI VUK: Evo gledaj, ti i ja razgovaramo već pet minuta, je li tako?

ČOPOR VUKOVA: Tako je.

TREĆI VUK: A jesam li ja tebe u tih pet minuta ZGAZIO? Makar jedanput? Makar i slučajno? (*Vukovima.*) Jesam li ga?

ČOPOR VUKOVA: Nisi!

TREĆI VUK (*Ticalu*): A jesi li ti mrav?

TICALO: Pa...

ČOPOR VUKOVA: Jesi!

TREĆI VUK: Dakle, kao što vidiš, mali, mi vukovi ni mrava ne bismo zgazili, toliko smo dobri!

ČOPOR VUKOVA: Jesmo!

TICALO: Au!

PRVI VUK: Uz još malo vježbe, mogao bi i ti postati jedan dobar Srđan. Hoću reći, jedan dobar vuk.

ČOPOR VUKOVA: Auuuuuuuuuuuuuuuu!

TICALO: Auuuuuuuuuuuuuu!

(*Song Ticala i čopora vukova.*)

Da bi bio dobar vuk
Možda trebaš oštre zube
Da bi bio dobar vuk
Možda trebaš dugu dlaku
Ali potrebno ipak nije
Da pojedeš neku baku

Da bi bio dobar vuk
Možda trebaš brusiti pandže
Da bi bio dobar vuk
Možda trebaš pogled zao
Ali svi ako se razbježe
Nemoj da ti bude žao

Kad je teško biti sam
Kad ti treba potpora
Nađi sebi srodne duše
Budi dio čopora

Da bi sretan bio sada
Nakostriješi kitnjasti rep
Da bi sretan bio sada
Prekinuti moraš muk
Digni njušku ka mjesecu
Pa zavijaj kao vuk

(Uz zavijanje, Ticalo i čopor vukova odlaze s pozornice.)

(Dva mrava.)

DRUGI MRAV: Zima se napokon približila kraju. A približilo se i proljeće svome početku.

(Ticalo dolazi na pozornicu. Ljutito baca kapu i šal.)

TICALO: Dosta mi je zime! I previše! Popela mi se već na vrh ticala! Dosta mi je i snijega! I hladnoće! I zavijanja s vukovima! I zavijanja moga trbuha! Zaželio sam se sunca! Zaželio sam se topline! Zaželio sam se...

PRVI MRAV: Svoga mravinjaka?

TICALO: Ne! To nije istina! Nisam se zaželio mravinjaka! Ni svog ni bilo kojeg drugog!

DRUGI MRAV: Ticalo se, dakle, nije zaželio mravinjaka. Ni svog ni bilo čijeg drugog.

TICALO: Ne želim biti mrav!

DRUGI MRAV: A uz to što više nije želio biti mrav, Ticalo nije želio biti ni vuk, ni

kornjača, a ni četvrto prase. Istine radi, još je uvijek želio biti slon, ali isto tako još mu je uvijek nedostajala surla.

TICALO: Možda je ipak negdje nabavim. A do tada ću još malo prošetati svijetom!

ŠESTA SLIKA

(Ticalo i sedam kozlića.)

DRUGI MRAV: I tako je Ticalo bivši mrav šetao i šetao, sve dok ga noge nisu zaboljele. I sve dok opet nije počeo zavijati.

(Kruljenje trbuha.)

TICALO: Ne zavijam ja, nego moj trbuh!

DRUGI MRAV: A onda je ugledao jednu kuću. Zapravo, kućicu. Koja nije bila u cvijeću, jer proljeće još nije baš sasvim stiglo pa nije ni bilo cvijeća.

TICALO: Nema veze za cvijeće. Jer, gdje je kućica, tu je i hrana!!!

(Ticalo kuca na vrata. KUC-KUC.)

GLASIĆ: Tko je?

TICALO: Ja sam!

GLASIĆ: Tko JA?

TICALO: Pa, ja!

GLASIĆ: Ne možeš biti ja. Jer ja sam ja, a ja sam unutra, u kući i nisam ja pokucao, nego si pokucao TI!

TICALO: Hm.... Ovdje Ticalo. A tko je tamo?

GLASIĆ: Ne znam tko je TAMO, jer ja nisam tamo, nego sam ovdje!

TICALO: Hm, dobro, a tko je onda OVDJE?

GLASIĆ: Ovdje je kozlić. Jedan od sedam. Trenutačno dežurni kod vrata.

TICALO: Hej, pa ja sam već čuo za vas! A ja sam Ticalo.

GLASIĆ: To si već rekao. A jesi li ti možda vuk?

TICALO: Više nisam. Sad sam opet samo bivši mrav.

(Kruljenje Ticalova trbuha.)

GLASIĆ: A zašto onda zavijaš?

TICALO: Ma ne zavijam ja, nego moj gladni trbuh. I ne želi prestati sve dok ga ne nahranim. A problem je u tome što nemam ni trunke hrane. Pa sam mislio, ako mi vi kozlići možete malo posuditi. Zapravo, dati. Zauvijek. Ne treba mi puno.

GLASIĆ: Znaš, mama nam je zabranila da otvaramo vrata dok nje nema kod kuće. Da nas ne bi pojeo vuk.

TICALO: Vuk? Ha ha ha! Vukovi ne jedu ništa. Oni samo bez veze zavijaju.

GLASIĆ: Da?

TICALO: Da. Ja sam bio vuk pa to najbolje znam. A vani se približava proljeće i baš je lijep dan za igru.

GLASIĆ: Nažalost, ništa od igre. Dok se naša mama ne vrati, mi ne smijemo van.

TICALO: A kako se zove vaša mama?

GLASIĆ: Zove se Koza.

TICALO: Ako želite, mogao bih se i ja zvati Koza. I mogao bih biti vaša mama. A vi biste se tada mogli igrati vani. Jel vrijedi?

(Vrata se odškrinu.)

GLASIĆ: Prvo pokaži šapu.

TICALO: Ne mogu. Nemam nijednu.

GLASIĆ: A što onda imaš?

TICALO: Imam dva ticala na glavi. Po jednom od njih sam i dobio ime. Samo sam zaboravio da li po lijevom ili po desnom. Ali, mogu pokazati oba.

(Ticalo pokazuje svoja ticala. Vrata se otvaraju. Istrči sedam kozlića. Jedan od njih daje Ticalu komadić sira.)

KOZLIĆ: A što ćemo kad se vrati naša prava mama?

TICALO: Pa čini se da ćete vi kozlići tada imati dvije mame!!!

(Song Ticala i sedam kozlića.)

Samuraja je bilo sedam
Baš kao i revolveraša
A pod jednim je dudom sjedilo
Ni pet ni šest, nego sedam snaša

U tjednu je sedam dana
I u dlaku isto noći
Sedam puta teži od sebe
Mrav će teret podići moći

Sedam je brda i dolina
Sedam je patuljaka bilo
Nemojte mene pitati zašto
Ali točno ih se sedam rodilo

I zato nije baš ništa čudno
Vidjeti kozlića ravno sedam
Kako se uokolo muvaju
Ono što pritom zbunjuje to je
Da ih čak dvije mame čuvaju

(Dok oni pjevaju, dolazi proljeće. Cvijeće procvjeta pokraj kuće.)

(Dva mrava.)

PRVI MRAV: I tako je Ticalo postao i ostao Ticalo mama koza?

DRUGI MRAV: Pa... samo dok se prava mama koza nije vratila kući. A onda ga je, kao i svaka prava mama koja ne voli mrave u vlastitoj kući, lijepo – počistila, pa se Ticalo ponovno našao sam u svijetu. Zapravo, nije dugo ostao sam. Naletio je na jedno vrlo čudno stvorenje!

(Kad na pozornicu dođe Klopomrav, Prvi i Drugi Mrav se skrivaju.)

SEDMA SLIKA

(Ticalo i Klopomrav.)

(Ticalo dolazi s jednog kraja pozornice, Klopomrav s drugog. Susreću se na sredini.)

TICALO: Zdravo.

KLOPOMRAV: Zdravo.

TICALO: Kako si?

KLOPOMRAV: Dobro sam, a kako si ti?

TICALO: I ja sam dobro. A jesi li ti možda svemirac?

KLOPOMRAV: Što je to svemirac?

TICALO: Ne znam.

KLOPOMRAV: Onda vjerojatno nisam.

TICALO: A jesi li možda slon?

KLOPOMRAV: Ne znam. A što je to slon?

TICALO: Životinja.

KLOPOMRAV: Onda možda jesam, jer sam i ja životinja. A kako izgleda slon?

TICALO: Ovako kao ja. Osim što ima surlu, na koju trubi. Sličnu toj tvojoj.

KLOPOMRAV: Ja nemam surlu i ništa mi ne trubi. Ovo mi je nos. A i usta.

TICALO: Kako sad i nos i usta?

KLOPOMRAV: Tako. To se kaže U KOMPLETU.

TICALO: Uau! Pa to je sjajno! Imati usta na vrhu nosa! To znači da kada nešto fino poklopaš, to ti dugo putuje kroz usta, i dugo ti fino miriše kroz nos! A što ti inače klopaš?

(Klopomrav se češka po glavi.)

KLOPOMRAV: Čini mi se da sam zaboravio kako se moja hrana zove.

TICALO: Zaboravio si? A sjećaš li se kako izgleda?

KLOPOMRAV: Sjećam, sjećam. Mala je. Otprilike ovako kao ti. Da mi može proći kroz moj komplet.

(Klopomrav se zagleda Ticala.)

KLOPOMRAV: Kada se malo bolje zagledam u tebe, sve si sličniji toj mojoj hrani. A kako se ti zoveš?

TICALO: Ticalo.

KLOPOMRAV: Onda ništa. Moja se hrana zove drukčije.

TICALO: A kako se ti zoveš? Ako i to nisi zaboravio.

KLOPOMRAV: Nisam, nisam. Zovem se Klopomrav.

TICALO: Klopomrav? Klopo-mrav? Aha. Hm... A da tvoja hrana nisu kojim slučajem mravi?

KLOPOMRAV: Joj, je! Mravi, mravi. Tako je! Moja se hrana zove mravi. Otkud znaš? Kako si pogodio?

(Ticalo polako uzmiče pred Klopomravom.)

TICALO: Slučajno. Sasvim skroz sto posto slučajno. Najslučajnije što je moguće!

(Klopomrav ide prema Ticalu.)

KLOPOMRAV: A da ti ipak nisi mrav? Nekako si mu sličan, znaš?

TICALO: Ja? Mrav? Aha, možeš si mislit! Taman posla!

KLOPOMRAV: Oprosti, oprosti. Nemoj se odmah ljutiti.

TICALO: Ako sam nekada možda i bio mrav, već dugo to nisam. Doduše, ne znam što sam trenutačno, ali zadnje sam bio mama koza, što mi se ni najmanje nije sviđjelo, jer kad si koza, moraš voditi brigu o najmanje sedam hiperaktivnih kozlića koji skaču na sve strane. Ali zato sam prije toga bio vuk!

(Klopomrav uzmakne jedan korak.)

KLOPOMRAV: Vuk?

TICALO: Aha. Vuk.

(Klopomrav uzmakne još jedan korak.)

KLOPOMRAV: Joj, vukovi su strašni! Ja ih se bojim.

TICALO: Ozbiljno?

KLOPOMRAV: Najozbiljnije. Užasno se bojim vukova. Jako užasno.

(Klopomrav uzmakne još jedan korak.)

TICALO: Znaš, ja sam zapravo još uvijek pomalo vuk.

KLOPOMRAV: Joj, nećeš me valjda pojesti?

TICALO: Neću, ako obećaš da nećeš ni ti mene.

KLOPOMRAV: Obećavam, obećavam!

TICALO: Dobro, neka ti bude. Iako sam prilično gladan.

KLOPOMRAV: Imam ideju! Idemo potražiti mrave pa da se do sita najedemo. Što kažeš, ha?

TICALO: Vrijedi. Ti kreni na onu stranu, a ja ću na ovu! Dogovoreno?

KLOPOMRAV: Dogovoreno!

(Klopomrav odlazi.)

(Dva mrava.)

PRVI MRAV IZVIRUJE: Jel otišao?

DRUGI MRAV IZVIRUJE: Jest.

TICALO: Uh, zamalo!

OSMA SLIKA

(Ticalo i suva Ljurka.)

(Nasred pozornice je drvo. Na drvetu je sova. Ticalo stoji ispod drveta, a onda se rasplače.)

TICALO: Buuuuuu! Mene nitko ne voli!... Osim onog Klopomrava, koji me voli pojesti!!! Buuuuuu!

SUVA LJURKA: Hu - hu.

TICALO: Meni ništa u životu ne uspijeva! Buuuuu!

SUVA LJURKA: Hu-hu.

TICALO: Nije mi uspjelo biti ni slon, ni kornjača, ni prase, ni vuk, ni koza, ni ništa drugo! Buuuuuu!

SUVA LJURKA: Hu-hu. Huj ti tumo, u truvi!

TICALO: Tko? Jel ja?

SUVA LJURKA: Ti, ti, nugo tku drugi!

(Ticalo ustaje.)

SUVA LJURKA: Kuku ti je ime?

TICALO: Nije mi ime Kuku. Ja sam Ticalo. A ti?

SUVA LJURKA: Ju sum suva Ljurka.

TICALO: Suva Ljurka?

SUVA LJURKA: Ne suva nego suva i ne Ljurka nego Ljurka.

TICALO: Aaaaa, razumio sam. Ti si sova, a ime ti je Ljerka.

SUVA LJURKA: Bruvu bruvu. A zušto se ti tuliko dureš?

TICALO: Zar si me čula skroz tamo gore?

SUVA LJURKA: Uhu. Mi suve imumo dobur sluh. Dukle, Tuculu, zušto si se duruo?

TICALO: Zato što me nitko ne voli!... Osim onog Klopomrava, ali to je bila ljubav kroz želudac. I to njegov. Pa se ne računa. A vikao sam i zato što mi baš ništa u životu ne uspijeva.

SUVA LJURKA: Nu primjer?

TICALO: Na primjer, htio sam biti slon, ali nisam uspio pronaći ni jednu jedinu surlu. Pa sam htio biti kornjača, ali nisam uspio dovoljno dugo spavati. Pa sam htio biti prase i dobro mi je išlo sve dok se bara nije zaledila. Pa sam htio biti vuk, ali nisam mogao izdržati non-stop zavijati i non-stop biti gladan. Pa sam htio biti mama koza, ali nisam na to uspio nagovoriti onu drugu mamu kozu... I sad više stvarno ne znam što da radim!

SUVA LJURKA: Budi mruv!

TICALO: Mruv?

SUVA LJURKA: Ne mruv, nego mruv.

TICALO: Misliš, mrav?

SUVA LJURKA: Du, mislim mruv.

TICALO: Hm, to nikad nisam htio.

SUVA LJURKA: Zušto?

TICALO: Zato što sam to ionako uvijek bio.

SUVA LJURKA: Znuči, uspijevalo ti je biti mruv?

TICALO: Ih, ništa lakše!

(Suva Ljurka se smije.)

SUVA LJURKA: Hu hu hu! Hu hu hu!... Pa unda budi mruv. Budi ono štu jesi!

TICALO: Da budem ono što jesam?

(Ticalo se češka po glavi.)

TICALO: Hm, možda to i nije tako loša ideja.

(Song Ticala i suve Ljurke, sova pjeva na svoj način.)

Ako baš moraš
Daj se potrudi
Pa to što jesi
To uvijek i budi

Uko buš moruš
Duj su potrudi
Pu to što jusi
To uvijek i budi

Glupo je biti nešto što nisi
Tako samo propuštaš bitno
Jer ti si jedini takav na svijetu
Zato se sebi vrati hitno

Glupo je biti nušto što nusi
Tuko sumo propuštuš bitno
Jur tu si judini tukuv nu svijutu
Zuto se sebi vruti hitno

TICALO: Hvala ti puno!... Ja sam mrav. Ja sam mrav. Ja sam mrav!

(Ticalo odlazi s pozornice.)

DEVETA SLIKA

(Ticalo se vraća kući.)

(Mravinjak i ispred njega mravi.)

PRVI MRAV: Uh, što je vruće.

DRUGI MRAV: Jest, imaš pravo. Čini se da se približava ljeto.

(Prolazi ljeto. Što god dotakne, posuši se od vrućine.)

TICALO (*off*) (*pjeva kao što se pjevaju narodnjaci*): Ja sam mrav, ja sam mrav, lijepi crni maliiiiiii.

DRUGI MRAV: A čini se da se s ljetom približava još netko.

TICALO (*off*): A kad biste i vi znali, mravi biste svi postali, jer mravima niš ne faliiiiii!

PRVI MRAV: Tko to tamo pjeva?

TICALO (*off*): Ja sam mrav, ja sam, mrav, i to me veseliiii. Bolje biti mravac crni, nego majmun bijeliiiiiii!

DRUGI MRAV: Tko je da je, baš lijepo pjeva.

PRVI MRAV (*za sebe*): Aha, ako voliš cajke.

MAMA KRALJICA: I naš je Ticalo znao tako lijepo pjevati.

PRVI MRAV (*za sebe*): Aha, ako voliš cajke.

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Eto, prođe godina otkako je otišao.

(Mama Kraljica uzdahne.)

MAMA KRALJICA: Prođe godina.

DRUGI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: I nitko ga nigdje vidio nije.

(Mama Kraljica uzdahne.)

MAMA KRALJICA: Nije.

PRVI MRAV: Iako, neke su se pčele klele da su kod staroga hrasta srele jednog vuka što je bio isti on.

TREĆI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Vuka, kažeš?

PRVI MRAV: Aha. A kos Mirko veli da ga je svojim ušima čuo kako trubi kao slon.

TREĆI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Mirko laže čim otvori kljun. To nikako nije mogao biti on.

DRUGI MRAV: A komarac Stipe reče da je u bari jednu večer vidio četiri praseta, od kojih je četvrto bilo pljunuti Ticalo.

MAMA KRALJICA: Stipe previše pije, pa mu se pričinja.

PRVI MRAV: A cvrčak Đorđe tvrdi da je ovoga proljeća po livadi punoj cvijeća skakutalo sedam kozlića i jedna mala crna koza s dva ticala umjesto roščića.

ČETVRTI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Koza s dva ticala, ma nemoj? Vidje li ti, ženo, ikada neku takvu?

MAMA KRALJICA: Ni takvu, ni bilo kakvu.

ČETVRTI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: A vidje li slona malog kao mrav?

MAMA KRALJICA: Ni takvog, ni bilo kakvog.

TICALO (*off*): Ja sam mrav, ja sam mrav i vraćam se kućiiiiii! Kad ugledam mravinjak, od sreće ću pućiiiiii!

(Dva mrava gledaju u smjeru iz kojeg dopire Ticalov glas.)

PRVI MRAV: Tko bi to mogao biti?

DRUGI MRAV: Ne znam... Pomalo mi sličići na kozu.

PRVI MRAV: A malo i na vuka.

DRUGI MRAV: A možda i na prase.

PRVI PRAV: Na kornjaču ni u kom slučaju ne sličići.

DRUGI MRAV: Potpuno se slažem s tobom. Ali ima nešto slonovsko na sebi.

PRVI MRAV: Ima, ali nema surlu.

(Ticalo dolazi na scenu.)

TICALO: Vidio sam puno svijeta i svašta sam htijooooooooo! Al ipak sam sve vrijeme ja Ticalo bijooooooooo!

TICALO: Zdravo, mama.

MAMA KRALJICA: Tici? Sine moj!

TICALO: Zdravo, tate!

ČETRNAEST TATA RADNIKA: Ticalo, sine naš!

JEDAN OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Ticalo, jesi li to stvarno ti?

TICALO: Glavom i ticalima!!

PRVI MRAV: Ljudiiiiii! Ovaj, hoću reći – mraviiiiiii!

DRUGI MRAV: Ticalo nam se vratioooo!

DRUGI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Pa dobro, sine, gdje si ti bio sve ovo vrijeme?

TICALO: Bio sam u školi, tata.

TREĆI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: U školi?

MAMA KRALJICA: U kakvoj si to školi bio, Tici?

TICALO: U životnoj školi, mama.

ČETVRTI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: I što si naučio?

TICALO: Naučio sam što je u životu najbolje biti.

PRVI OD ČETRNAEST TATA RADNIKA: Ma nemoj? I što je najbolje?

TICALO: Najbolje je biti ono što jesi. Najbolje je biti..

SVI MRAVI UGLAS: Mrav!

(Song ticala i svih mrava.)

Slonu je najbolje kada je slon
Kornjači oklop najbolje paše
Najbolje zavijaš ako si vuk
Prase najbolje iz blata maše

Svatko je stvoren za nešto
Za nešto drugo pak nije
Netko najbolje plače
A netko se najbolje smije

No kad se uzme sve u obzir
Ne moraš više razbijati glavu
Od svega je najbolje biti mrav
I to je jasno baš svakom mravu

KRAJ

TICALO *(off)*: Mali mrav, mali mrav u mravinjaku nestoooooooo, joj da mi je s njime zamijeniti mjestoooooooooooooooo!